

за народа безъ народа, не е праведно, не е законно²⁾. Но най-пълно и енергично е изложилъ Славейковъ своето политическо вѣрую въ рѣчта си въ Учрѣдителното народно събрание, съ която възстава срѣщу едно прѣдлагано учрѣдяване на сенатъ. Защитниците на тоя сенатъ, едно чисто монархическо учрѣждение, сж му приписвали, за примамка, твърдѣ идиличенъ характеръ : споредъ тѣхъ, освѣнъ другитѣ си цѣли, понеже въ състава му щѣли да влизатъ повече старци, сенатътъ щѣлъ да има и тая — да обуздава младитѣ, когато избухнѣли въ народното събрание... Славейковъ, вече доста прѣкаралъ на години, е трѣбвалъ да употреби всичката сила на своето пламенно слово, за да извади наявъ уловката и замислитѣ на „сенаторитѣ“ и да увѣри събранието, че кога е дума за народни работи, и той, макаръ и старецъ, не по-малко отъ младитѣ се вълнува. Мотивитѣ, които той противопоставя на прѣдложението за сенатъ, като носи напълно автономенъ характеръ, ще послужи като „срѣдство за ограбване на държавата“ и „охранване на различни личности“. Сетнѣ той би билъ една прѣграда между правителство и народъ ; а за да бжде едно правителство силно и върху здрави основи закрѣпено, потрѣбно е, народътъ да се постави въ прѣки отношения съ него и да се отстранятъ всички прѣчки за сношение между правителството и народа, за да може правителството отблизо да слѣди

2) Последното ми ходене въ София, стр. 91; гл. и нѣколко думи (Македония, год. V бр. 40).

«Каквото се върши въ основата на народнитѣ работи, да се върши съ знанието и съгласието на всичкия народъ».